

[Bertel Dahlgaard.]

hvis det ikke netop er hensigten at tilvejebringe et landsting, som til tider skal modsætte sig folketingets vilje; men er det meningen, så er de, der forfægter en sådan mening, endnu behersket af fortidens tankegang på det forfatningsmæssige område. Et landsting valgt efter særlige valgmetoder og for længere valgperioder kan aldrig besidde myndighed til at sætte sig til doms over folketinget. Det kan kun al folkestyrets ophav: folket, når det finder, at regering og rigsdag misbruger sin magt i det enkelte tilfælde. Jeg tror derfor, statsministeren kan være tryk for, at grundlovssagen vil kunne gå sin sikre og naturlige gang, hvis han nu stadig i det sidste opløb vil vise fornøden smidighed, og navnlig naturligvis hvis han fortsat kan overvinde eller mindske modstanden blandt sine egne. Jeg tror slet ikke, at advarende ord til statsministeren fra min side her er påkrævede, men jeg kan dog ikke lade være med at minde statsministeren om de advarsler, der lyder til ham fra fortidens begivenheder.

Det er i disse dage netop 40 år siden, venstres konseilspræsident, Klaus Berntsen, forelagde sit demokratiske grundlovsforslag her i det høje folketing. Han kunne forelægge det med Neergaard, forfatteren af „Under Junigrundloven“ stående ved sin side og med 57 af folketingets 114 medlemmer bag sig. Forslaget støttedes tillige varmt af det radikale venstre og socialdemokratiet. Tilsyneladende var der i folketinget kun 13 modstandere, nemlig højres gruppe — og alligevel, 1/2 år efter var Klaus Berntsens ministerium borte. Hvordan kunne det gå til? Jo, det var modstanden hos Klaus Berntsens egne, der vog ham. Modstanden anført af J. C. Christensen.

Og denne modstand indefra i partiet venstre gav befolkningen indtrykket af, at venstre ikke var pålidelige grundlovsvenner, og til trods for at det var venstres statsminister, der var grundlovsforslagets fader, og han som sådan gik ud til vælgerne i 1913, så forlod vælgerne i betydeligt tal venstre og stemte på det radikale venstre, fordi de var helt sikre på vort partis pålidelighed i grundlovssagen.

Nu er det jo ikke min hensigt at fremkalde ængstelse eller bekymring i statsministerens sind for, at noget lignende kunne tænkes at ske igen til foråret i en lignende situa-

tion, og jeg vil også forstå det, hvis statsministeren beroliger sig selv med, at den indre modstand i venstre denne gang jo ikke har en fører som J. C. Christensen, at landstingsmand Federspiel vejer knap så meget, ja, at selv tillagt den gamle sympatiske augur, landstingsmand Stensballe, er regimentet ikke farligt — men alligevel, selvom det ikke er farligt for grundloven, så kunne det jo godt blive farligt for statsministeren.

Men hvorefter alting er, jeg har sagt dette i en god mening, idet jeg forsikrer statsministeren, at han kan regne med det radikale venstres uforbeholdne støtte overfor modstanden.

Må også jeg udtale det radikale venstres tilfredshed med statsministerens udtalelser i trontalen om afgivelse til Island af de gamle islandske håndskrifter. Vi håber, denne sag nu meget snart kan bringes til afslutning på en måde, der tjener Danmark til ære, og som kan bringe vort broderfolk den dybe glæde, som vi ved håndskrifternes tilbagevenden til Island vil betyde.

Jeg har også bemærket med tilfredshed, at regeringen har opmærksomheden henvendt på at skabe bedre aflytningsforhold på Færøerne. Vi håber, at denne sag hurtigt må blive fremmet. Her i Danmark ved de fleste vist ikke, at aflytningen af dansk radio på Færøerne er så besværlig, at færingerne i høj grad er henvist til at høre andre landes radio. For at nævne blot et eksempel: det er dog en højst ejendommeligt ting, at Danmark med glæde yder store beløb til modernisering og nybygning af færøske skoler, men at høre dansk skoleradio på Færøerne, ja, det er meget besværligt. Denne sag bør efter vor opfattelse bringes i orden snarest.

Jeg vender mig til de økonomiske problemer. Det er kun rimeligt, at finansministeren og regeringen siger, at den bedring af valutasituationen, der er indtrådt, bl. a. er en følge af de ekstraordinære foranstaltninger, der blev gennemført i efteråret 1950 og foråret 1951, og at udviklingen derfor har vist, at disse foranstaltninger var rigtige. Det radikale venstre kan intet indvende herimod. Som det vil mindes, blev vor stilling dengang afgørende for det endelige indhold af denne lovgivning. Finansministeren bebrejdede os da, at vi ikke ville gå meget videre i skatteudskriv-